

Hồi 57

Tiên tâm nan trắc

Khâu Cửu Sư quất ngựa lần theo bờ tây Tương Thủy nhắm hướng nam phóng đi, hội hợp với Nguyễn Tu Chân ở Hắc Thụ độ. Bách Thuần đằng sau ôm chặt lấy hấn, khiến cho hấn thương thức cảm giác chưa từng có trước đây, thứ cảm giác như ôm ấp toàn thế giới. Ba thót ngựa đuổi sau bọn họ.

Chỉ tức hấn vẫn không thể quên đi mọi thứ bên ngoài bọn họ, bởi nguy cơ lớn nhất đang không ngừng bức tới gần. Phụng công công là nhân vật còn lợi hại hơn cả Quý Nhiếp Đề, hiện thời nắm chắc thực lực còn gấp mười lần Quý Nhiếp Đề. Nếu chính diện đụng đầu, bọn họ nào có khác gì châu chấu đá xe, cho nên cần phải dùng trí, kẻ phụ trách suy nghĩ đương nhiên là Nguyễn Tu Chân.

Bách Thuần chợt ghé cái miệng nhỏ bên tai hấn: “Bọn họ chắc đã vượt qua Vô Chung Hà, đã đến Vân Mộng Trạch rồi”.

Sau khi chia tay ở bờ đông Tương Thủy, Cô Nguyệt Minh, Vô Song Nữ và Ô Tử Hư để ngựa cho bọn họ chiếu cố, bơi qua bờ bên kia. Bọn Cô Nguyệt Minh ba người sẽ lập tức đi tìm cổ thành, hy vọng có thể đến trước đại quân của Phụng công công, giành lấy Sở hạp trước một bước.

Khâu Cửu Sư “ừm” trả một tiếng, hấn tuy không nhìn thấy thần tình của Bách Thuần, lại có thể tưởng tượng được bộ dạng của nàng một cách tự nhiên trong đầu, thậm chí cả động tác nói chuyện của cái miệng nhỏ của nàng.

Bách Thuần lại nói: “Tôi hiện tại có cảm giác nằm mộng, cổ quái phi thường. Ngày trước Tiên Thế Thân nói nào là Vô Chung Hà, Tuấn Tinh Thạch, tôi chỉ coi là thần thoại cổ tích, nào có ngờ lời gã nói quả là có kỳ sự. Cửu Sư ơi! Bên kia Vô Chung Hà là Vân Mộng Trạch, một địa phương do Vân Mộng nữ thần làm chúa tể, kỳ diệu làm sao! Chẳng có vui không?”.

Khâu Cửu Sư thần nhiên đáp: “Ta chưa từng vui như vậy, sinh mệnh không ngờ có thể kỳ diệu như vậy. Xem kia! Đó không phải là chiến thuyền siêu cấp của Tu Chân sao?”.

Bách Thuần mục quang vượt qua bờ vai rộng của hấn, nhìn tới trước.

Hai chiếc thuyền ló ra trên đỉnh ngọn một cánh rừng đằng xa, đi giữa bầu trời đầy sao.

oOo

Tiếng khóc nức của Vô Song Nữ từ trong rừng rậm truyền ra, Cô Nguyệt Minh và Ô Tử Hư chờ đợi ngoài rừng, có thể tưởng tượng được tình huống thương tâm của nàng ở nơi chốn thi thể Tiết Đình Hao.

Cô Nguyệt Minh thấp giọng: "Từ Tương Tư Cốc đến đây, người nói tổng cộng không tới mười câu. Ài! Chuyện thành Thành chủ đòi thứ nhì khẳng định không có phần người đâu, kể chỉ vì lợi ích riêng tư cá nhân là ta, ta chính là vì lưng gánh tội nghiệt kiếp trước, kiếp này mới sợ chiến tranh như vậy, cô độc thống khổ như vậy".

Ô Tử Hư gơ tay vỗ vai Cô Nguyệt Minh, buồn bã thốt: "Bằng hữu! Thấy người thống khổ như vậy, ta có thể yên ổn sao? Hiện tại nỗi sợ lớn nhất của ta là cuộc cờ số phận chỉ là một kế hoạch phục thù áo trời không lộ đường kim. Bọn ta cứ suy nghĩ một chiều Vân Mộng nữ thân cao quý gì đó, trên sự thật có thể chỉ là một lệ quỷ siêu cấp oan hồn bất tán. Ta và người đều đã từng gây tội, cho nên gạt bọn ta đi đến cổ thành để đòi nợ".

Cô Nguyệt Minh cảm thấy tay hấn băng lãnh run run, có thể biết Ô Tử Hư thống khổ hệt hăng đến cỡ nào, trầm giọng: "Bọn ta có phải là tội nhân của nàng hay không, nói vẫn còn quá sớm, tìm đến cổ thành đại khái có thể làm minh bạch. Nói cho ta biết tình huống người nhìn thấy ta trong mộng ra sao?".

Ô Tử Hư đáp: "Đối với giấc mộng đó ta đã nghĩ đi nghĩ lại, đến khi Bách Thuần kể cố sự cổ thành, ta mới nghĩ thông một chút. Địa điểm mộng cảnh phát sinh chắc là nhà của tiểu chủ hầu nơi bọn ta phát hiện Sở hạp. Ài! Ông trời già của ta, bọn ta e rằng là kẻ đầu tiên trên thế gian đi thảo luận luân hồi kiếp trước như vậy".

Cô Nguyệt Minh thốt: "Vậy là Thương Ngô. Ta minh bạch tâm tình của người, nếu ở kiếp này bọn ta không đi đến Thương Ngô, sẽ không thể có chuyện sau này, vậy có phải là một mệnh cục khác không?".

Ô Tử Hư buông vai ư: "Mộng cảnh phát sinh bên một cái hồ xinh đẹp. Nữ thần! Ài! Nên nói là mỹ nhân trong họa đang cùng Bách Thuần cười ngửa đi tới hướng ta, ta cảm thấy hồ đồ, chỉ biết giờ phút đó ta không nhận ra bọn họ, sau đó lại nhớ ra bọn họ là nữ thần và Bách Thuần, xem lối phục sức, bọn họ chắc có quan hệ chủ tớ. Luân hồi kiếp đó, Bách Thuần là tỳ nữ của nữ thần".

Sắc mặt của Cô Nguyệt Minh lại khó coi, buồn thảm thốt: "Nói như vậy, người gọi là nữ thần chính là con gái của tiểu chư hầu, mà ta bức hôn tiểu chư hầu vìish, muốn lão đem gả con gái cho ta. Ta đối không phải với nàng".

Ô Tử Hư nói: "Sau khi bọn họ biến mất, đột nhiên có người kề cận nói chuyện với ta, người đó là người, tiếp đó ta tỉnh dậy. Người hiện tại chắc đã nắm được tâm tình của ta, nếu người là tân Thành chủ, ta khẳng định là đồng đảng, tốt đẹp chỗ nào chứ. Là bọn ta đã cưỡng ép làm hại nàng, trải qua hơn ngàn năm, nàng sau khi hóa thành lệ quỷ vẫn oán hận không nguôi, cho nên lừa bọn ta đến cổ thành để tạo cuộc đại báo phục, bọn ta chết chắc rồi. Ài! Bọn ta có thể quay đầu không? Sau này vĩnh viễn không đạp chân vào chốn quỷ quái này nữa bước".

Cô Nguyệt Minh hỏi: "Bọn ta còn có thể có chọn lựa khác sao?".

Ô Tử Hư buồn bã lắc đầu.

Cô Nguyệt Minh nói: "Oan có đầu nợ có chủ, nàng muốn báo thù, nếu báo thù với ta! Ta chịu nhận!".

Ô Tử Hư thốt: "Người nếu có bất trắc, Song Song sẽ làm sao? Nàng luân hồi kiếp này có khác gì còn thế lương hơn cả người và ta?".

Cô Nguyệt Minh nghe vậy ngẩn người.

Ô Tử Hư thốt: "Nếu có thể chọn lựa, ta sẽ chọn để ta gánh lấy mọi sự. Người còn có một hy vọng là Song Song, muốn biết câu nói nàng đã thốt với người ở kiếp trước là câu gì, tại sao cách hơn ngàn năm vẫn thắc mắc ôm ấp trong lòng. Ta thì cả một hy vọng cuối cùng cũng đã tắt ngóm, sinh mệnh đối với ta không còn một chút ý nghĩa gì nữa, cuộc sống thật không còn luyến tiếc nữa".

Tiếng bước chân vang lên.

Hai người liền ngậm miệng.

Vô Song Nữ cúi đầu đi ra khỏi rừng cây, đi thẳng đến trước hai người: "Có thể đi rồi!".

Ô Tử Hư nhìn sang Cô Nguyệt Minh, để ý quyết định thật ra xuất phát đi tìm cổ thành hay là quay đầu chạy càng xa càng tốt.

Cô Nguyệt Minh trầm ngâm một hồi: "Các người có cảm giác bị người ta theo dõi giám thị không?".

Vô Song Nữ cuối cùng ngẩng mặt nhìn y, đôi mắt sung đỏ, nhưng thần sắc bình tĩnh, có thể thấy trận khóc hồi nãy đã phát tiết uất oán trong lòng.

Ô Tử Hư cười khố: “Đây là địa bàn của nữ thần, đương nhiên sẽ guờm guờm rình rập trong bóng tối”.

Vô Song Nữ trùng hấn một cách kỳ quái, hiển nhiên không hiểu rõ hấn tại sao lại dùng từ ngữ tràn đầy địch ý như “guờm guờm rình rập” để hình dung Vân Mộng nữ thần.

Cô Nguyệt Minh thốt: “Ta không phải muốn nói tới nữ thần, mà nói tới một người nào đó”.

Ô Tử Hư hỏi: “Lẽ nào là Qua Mặc? Hấn không phải vào lúc Quý Nhiếp Đề thu thập Tiền Thế Thần cũng đã bị thu thập sao?”.

Cô Nguyệt Minh thốt: “Muốn giết Qua Mặc nào phải dễ, thực lực lúc đó của Quý Nhiếp Đề khẳng định không làm được, Qua Mặc chỉ cần thi triển yêu pháp là có thể thông dong thoát thân”.

Vô Song Nữ đôi mắt rùng rục sát cơ: “Để bọn ta làm thịt Qua Mặc”.

Ô Tử Hư nhớ tới Vô Song Nữ từng nói một khi bọn họ tìm được Qua Mặc, phải để Vô Song Nữ tận tay giết chết hấn, bất quá lúc này hấn đã mất tâm tình nói đùa: “Đã biết hấn theo sau, bọn ta muốn bố trí giết hấn là chuyện chắc ăn rồi. Bằng vào lực lượng của bọn ta liền hợp lại, Qua Mặc khó thoát khỏi kiếp nạn. Cô huynh ý tứ ra sao?”.

Cô Nguyệt Minh đang định đáp lời hấn, thanh âm sói hoang hít thở đi lại từ trong rừng sâu truyền ra, nghe tiếng ít ra cũng hơn mười con.

Ba người đồng thời biến sắc.

Bọn họ dẫn thân vào khu bến bờ Vân Mộng Trạch, còn chưa qua Vô Chung Hà, sao ngờ được có thể đụng phải bầy sói hoang. Cô Nguyệt Minh và Ô Tử Hư đưa mắt nhìn nhau, ai ai cũng biết trong lòng đôi phương đang nghĩ gì, là Vân Mộng nữ thần quay đầu thương đối phó bọn họ, không để bọn họ có cơ hội phản kích Qua Mặc.

Vân Mộng nữ thần tại sao lại đứng về phía Qua Mặc?

Cô Nguyệt Minh quát khê: “Đi! Đến Vô Chung Hà”.

oOo

Khâu Cửu Sư và Bách Thuần xuống ngựa cách chiến thuyền chừng trăm bước, dẫn ngựa đi tới thuyền đậu ở đầu bến.

Trên thuyền không có chút xíu đèn đuốc, đây là chuyện đương nhiên, vì muốn tránh tai mắt của địch nhân, nhưng khẳng định có người luân phiên canh gác mười hai canh giờ, một khi phát hiện địch nhân lập tức rút neo khởi hành, thần tốc bỏ đi.

Bách Thuần chen gần sát người hấn, tươi tắn vui vẻ thốt: “Nguyễn tiên sinh thấy bọn ta bình yên đến chắc mừng lắm”.

Vụt trên thuyền sáng bùng lên, trên lầu thuyền và sàn thuyền toàn là xạ thủ giương cung lấp tên, tên nổ sáng ngời toàn là nhắm vào hai người bọn họ.

Khâu Cửu Sư và Bách Thuần nào ngờ lại có biến hóa như vậy, kinh hãi dừng bước.

Một tràng cười dài vang lên sau lưng bọn họ, ánh đuốc từ đằng sau chiếu qua.

Khâu Cửu Sư biến sắc quát lớn: “Đại long đầu có ý gì đây?”.

Bách Thuần không cần quay đầu lại nhìn cũng biết kẻ cười dài đằng sau là long đầu của Đại Hà Minh, Hoàng Phủ Thiên Hùng. Bọn họ đã lọt vào cạm bẫy bố trí kín mật của đối phương, chỉ có chết chứ không có sống.

Hoàng Phủ Thiên Hùng lạnh lùng thốt: “Cửu Sư ngươi không phải là ngày đầu tiên lăn lộn giang hồ mà? Trước sau tổng cộng hơn hai trăm người giương kinh tiễn nhắm vào ngươi, ngươi còn hỏi ta có ý gì?”.

Khâu Cửu Sư đã hồi phục lại vẻ lãnh tĩnh, hấn tuy tự phụ, nhưng biết dưới tình huống này, chỉ có thể dùng trí chứ không thể cố sức kháng cự, nếu không cả hấn lẫn Bách Thuần và bốn thót ngựa đều sẽ chết rất thảm. Hấn hít sâu một hơi: “Tu Chân đang ở đâu?”.

Hoàng Phủ Thiên Hùng không vui: “Ngươi muốn biết tên tiểu tử tự phụ tài trí hơn người kia tình huống ra sao? Nói cho người biết thì đã sao? Gã đang ở trên thuyền, đang bị trói quặc cánh khỉ chờ ngươi”.

Khâu Cửu Sư bình tĩnh: “Dám hỏi đại long đầu ta và Tu Chân thật ra đã làm gì không phải với Đại Hà Minh? Chỉ cần ngươi có thể kể ra một chuyện, ta sẽ tự tận tụy tội trước mặt ngươi”.

Thanh âm của Hoàng Phủ Thiên Hùng từ đằng sau truyền lại: “Mật mưu tạo phản thì sao? Mục đích thành lập của Đại Hà Minh bọn ta là mọi người đoàn kết lại thành một, phấn đấu cho tương lai tốt đẹp, tất cả mọi huynh đệ trong Minh đều minh bạch tôn chỉ kiến lập Đại Hà Minh của Hoàng Phủ Thiên Hùng ta, ngươi và Nguyễn Tu Chân bội phản lại tôn chỉ của Minh ta, còn không phải tội chết sao?”.

Bách Thuần nhìn sang Khâu Cửu Sư, chỉ thấy hấn thần tình lãnh tĩnh, đôi mắt loang loáng dị quang nhiếp hồn người, như iến thành một người khác, nỗi lo sợ trong lòng liền giảm

bớt đi nhiều. Nàng không dám xen miệng, đây có thể nói là một cuộc trường tranh đua khác biệt, cái để so đo rõ ràng là sức ảnh hưởng của hai người đối với bang chúng. Đối sách của Khâu Cửu Sư chính là muốn dao động sự tín nhiệm của bang chúng đối với Hoàng Phủ Thiên Hùng.

Khâu Cửu Sư cười khà khà: “Đại long đầu ngươi vừa mới cười ta chim non chưa đủ lông cánh, sao lại tự mình nói ra ngôn từ buồn cười ấu trĩ như vậy? Hiện tại không phải bọn ta muốn tạo phản, mà là quan bức dân phản. Bọn ta làm thuận theo dân thì sao? Triều đình có thể tội nghiệp bọn ta, buông tha cho bọn ta không? Lẽ nào tôn chỉ lập bang của Đại Hà Minh bọn ta là làm nô tài chó sai đâu đánh đó? Vậy mà coi là tương lai tốt đẹp chỗ nào?”.

Lúc Bách Thuần nghe lời nói của Khâu Cửu Sư, quan sát chúng tiên thủ đối diện bọn họ trên thuyền, phát giác ai ai nghe thấy cũng động dung, có gần phân nửa đã di động cung tiễn ít nhiều, không còn nhắm đúng vào bọn họ nữa. Hiển nhiên cho thấy lời nói của Khâu Cửu Sư đã đã động đến lòng dạ đám huynh đệ của hắn.

Hoàng Phủ Thiên Hùng “phì” một tiếng, nổi giận thốt: “Đều giờ này còn muốn nói lời yêu ma mê hoặc chúng nhân? Ta và Quý Nhiếp Đề đã sớm có hiệp nghị, chỉ cần giao ra ngươi và Nguyễn Tu Chân, Quý Nhiếp Đề bảo đảm tuyệt sẽ không can phạm đến bọn ta”.

Khâu Cửu Sư quát lớn: “Hiệp nghị đã thủ tiêu vào đêm nay rồi”.

Hoàng Phủ Thiên Hùng ngạc nhiên: “Ngươi nói bậy gì đó?”.

Bách Thuần nghe vậy sồn da gà, thỉnh linh lại rành rành cảm thấy được cuộc cờ số phận, mọi sự tựa như đã an bài thỏa đáng.

Khâu Cửu Sư lắc đầu thở dài: “Người đã chết, hiệp nghị còn tồn tại được sao? Để chứng thực ta không phải ăn nói bậy bạ, ta cho các vị huynh đệ chứng cứ đây”.

Nói xong giơ tay tháo trường đao cột bên hông.

Hoàng Phủ Thiên Hùng quát lớn: “Không được động đây!”.

Khâu Cửu Sư không lý gì tới lão, cười thốt: “Không tháo Long Thủ đao của Quý Nhiếp Đề từng làm cho người ta mới nghe tiếng đã táng đảm, làm sao để đại long đầu ngươi đích thân nghiệm minh? Các vị huynh đệ xem đây!”.

Tiếp đó giơ Long Thủ đao lên cao. Ai nấy cũng giương tròn mắt, chuôi đao hình rồng sống động động, phản ánh hỏa quang hai bên, phảng phất một lúc sau sẽ thành linh xung thiên bay khỏi vỏ, uốn lượn trên chín tầng mây.

Kể cả Hoàng Phủ Thiên Hùng, ai ai cũng nhìn chăm chú đến nín thở, mắt tròn miêng há, nhất thời không có cách nào hiểu thấu chuyện gì đã xảy ra, chỉ còn thanh âm đuốc lửa phùng phụt bùng cháy.

Khâu Cửu Sư phất tay quăng Long Thủ đao luôn cả vỏ ra sau, sau đó xoay người lại, đối diện với Hoàng Phủ Thiên Hùng.

Long Thủ đao rút đúng vị trí của Hoàng Phủ Thiên Hùng, họ Hoàng Phủ tự nhiên giao song thủ đón lấy.

Khâu Cửu Sư biết đã đổi khách thành chủ, không chế đại cục, ung dung thốt: “Đại long đầu nhận ra Long Thủ đao của Quý Nhiếp Đề chứ? Y từ Lạc Dương đuổi đến, bị ta chém chết ở gần Tương Tư Cốc. Với năng lực của Quý Nhiếp Đề, nếu vẫn còn tại thế, đao này làm sao lọt vào tay ta được? Có một chuyện sợ rằng đại long đầu còn chưa biết, Phụng công công đã thân hành thống lĩnh đại quân theo đường thủy đến, đang định tiêu diệt Đại Hà Minh bọn ta, đại long đầu người còn chưa tỉnh ngộ sao?”.

Hoàng Phủ Thiên Hùng nhìn Long Thủ đao nâng trên tay, mặt mày xám xịt, song thủ hơi run run, có thể thấy sức chấn động của Khâu Cửu Sư đối với lão mãnh liệt tới cỡ nào.

Bách Thuần thừa cơ xoay người nhìn phản ứng của Hoàng Phủ Thiên Hùng.

Khâu Cửu Sư thở dài thốt: “Thỏ chết thì chó săn cũng làm thịt, đạo lý này xưa nay không sai. Đại long đầu người chưa đánh đã hàng, còn khiến huynh đệ tương tàn, tự hủy trường thành, lại liên lụy đến cả đám huynh đệ, có cách làm nào ngu xuẩn hơn nữa chứ? Đại long đầu bất nhân đối với ta và Tu Chân, bọn ta lại không thể bất nghĩa đối với đại long đầu, mọi người đã từng trích máu kết minh, sao có thể huynh đệ tương tàn cho được? Các vị huynh đệ, trước hết thu cất cung tiễn cho ta, rồi thương lượng biện pháp ứng phó Phụng công công”.

Bách Thuần khẩn trương đến mức tim cơ hồ vọt ra khỏi yết hầu, là sống hay chết, sẽ quyết định trong giờ phút trước mắt.

Hoàng Phủ Thiên Hùng sực tỉnh lại, quát dữ: “Bắn tên!”.

Đất trời như dừng sừng lại, lại không có bất kỳ một tiếng động đáng sợ mũi tên rời khỏi dây cung nào, tiếp đó ai ai cũng thu cung tiễn lại, như không nghe thấy mệnh lệnh của Hoàng Phủ Thiên Hùng. Phải biết đám tiễn thủ này đều trực thuộc Hoàng Phủ Thiên Hùng, là nhân mã phái hệ của lão, hiện tại không có ai y theo mệnh lệnh của lão mà hành sự, có thể biết Hoàng Phủ Thiên Hùng đã bị chúng bạn ly thân, bị mọi người phỉ nhổ.

Hoàng Phủ Thiên Hùng như già đi thêm mười mấy tuổi, mặt mày không còn một hột máu, song thủ càng run hơn nữa.

“Keng!”.

Long Thủ đao rớt xuống đất, phát ra tiếng vọng chạm mặt đất.

Khâu Cửu Sư lạnh lùng nhìn lão, điềm đậm thốt: “Chỉ cần Hoàng Phủ Thiên Hùng người chịu vạch rõ giới tuyến với triều đình, bọn ta vẫn tôn người làm đại long đầu”.

Hoàng Phủ Thiên Hùng nhìn hấn, lại nhìn thủ hạ bên cạnh, mặt mày xấu hổ: “Xong rồi! Xong rồi!”.

Nói còn chưa dứt, lão xong tới trước, dùng cước đá Long Thủ đao của Quý Nhiếp Đề lên, tả thủ nắm vỏ đao, hữu thủ rút đao ra khỏi vỏ, nhắm đầu Khâu Cửu Sư chém xuống.

Mọi người đều không ngờ có đột biến đó, nhất tề quát tháo mắng chửi.

Khâu Cửu Sư mò tay ra sau, Phong Thần côn lọt vào tay, lại tiến lên hai bước, trước hết đỡ Long Thủ đao khí thế hung mãnh của Hoàng Phủ Thiên Hùng, phát ra một tiếng “keng” va chạm vang vọng, sau đó Phong Thần côn vụt kéo thành trường côn sáu thước, như cuồng phong bạo vũ phản kích về phía Hoàng Phủ Thiên Hùng.

Trùng trùng côn ảnh, ép Hoàng Phủ Thiên Hùng không ngừng lùi lại, né trái tránh phải, không ngờ không còn chút xíu sức đón đỡ. Khâu Cửu Sư chột lại thu côn thoái lùi, ngực Hoàng Phủ Thiên Hùng rõ ràng lõm vào, lại thoái hai bước, ngã ngửa xuống đất, mất mạng tại đương trường.

- o O o -